

Arrest

nr. 252 359 van 8 april 2021
in de zaak RvV x / IX

In zake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2018 komt verzoekster aan in België. Op 5 oktober 2018 ontvangt zij een aankomstverklaring (bijlage 3) en wordt zij toegelaten tot verblijf tot 7 december 2018.

1.2. Op 21 maart 2019 dient verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom G. L., van Nederlandse nationaliteit.

1.3. Op 19 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Het beroep dat verzoekster tegen deze bijlage 20 indient, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 230 555 van 19 december 2019.

1.5. Op 20 februari 2020 dient verzoekster opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom G. L., van Nederlandse nationaliteit.

Deze aanvraag resulteert in de thans aangevochten bijlage 20, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 20.02.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar oom L. G. G., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reisaspaspoort Suriname (R1448195) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.08.2017 met visumsticker en in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 09.09.2018.*

- *ongedateerde verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 21.03.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 19.09.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

- *attest 'verklaring omtrent historie' dd. 21.01.2020 op naam van de referentiepersoon; geactualiseerd attest 'overzicht historie adres' dd. 21.01.2020 op naam van betrokkene: echter, deze documenten hebben dezelfde inhoud als de in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 21.03.2019 voorgelegde documenten 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 30.03.2019 op naam van de referentiepersoon en 'overzicht historie adres' dd. 27.03.2019 op naam van betrokkene. Zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 19.09.2019 is de aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de*

Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de gezamenlijke vestiging van betrokkene en de referentiepersoon minstens stopte in september 2015 én dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet geschonden dreigt te worden. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'bewijs van burgerlijke staat' dd. 20.01.2020 op naam van betrokkene
- 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 20.01.2020 op naam van betrokkene
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.06.2019, 28.06.2019, 18.09.2019, 09.10.2019, 19.11.2019, 24.12.2019, 09.04.2020, 24.04.2020 en 04.05.2020: deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben betrekking op de situatie in ons land; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode week 01/2020 - week 15/2020 - 'verklaring lidmaatschap' Christelijke Mutualiteit dd. 24.02.2020 op naam van de referentiepersoon
- geactualiseerde attesten dd. 25.02.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Beringen

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 21.03.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene wel degelijk economisch actief was voor haar komst naar Schengen, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 47/1, 2° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht. Het luidt als volgt:

“Het gezag van gewijsde van het arrest nr. 230.555 kan niet ingeroepen worden omdat in het toen beoordeelde beroep enkel de schending van artikel 8 EVRM werd aangevoerd en niet de schending van artikel 47/1 Vw. De familieband van verzoekster met haar Nederlandse oom wordt niet betwist. Het is voldoende dat ze aantoonde dat ze in Suriname ofwel ten laste was van haar oom, ofwel deel uitmaakte van zijn gezin. Volgens de bestreden beslissing is noch het ene, noch het andere aangetoond. Er wordt een attest “verklaring omtrent historie” van 21 januari 2020 op naam van de referentiepersoon en een ander attest van dezelfde datum op naam van verzoekster meegedeeld, maar deze attesten hebben dezelfde inhoud als gelijkaardige attesten overgelegd bij de eerste aanvraag. In de verwerping daarvan wordt gesteld dat de aangehaalde vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het raam van de aanvraag gezinshereniging. De bedoeling is immers dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG en artikel 47/1, 2° Vw. is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen. Maar de gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar oom stopte minstens in september 2015, aldus dreigt het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet geschonden te worden. De meegedeelde documenten zijn bijgevolg geen voldoende bewijs.

Eerste onderdeel

Blijkbaar grondt verweerder zijn stelling dat verzoekster en de referentiepersoon niet meer samenwoonden sinds 10 september 2015 op het feit dat in de “overzichten adres historie” voor verzoekster vermeld wordt dat zij op die datum in P. ingeschreven staat op het adres Duisburg[...]aan nr. 132a komende van T[...]straat nr. 31, en dat alleen dit laatste adres vermeld wordt op de documenten voor de oom. De documenten m.b.t. de oom tonen evenwel niet aan dat hij langer of veel langer is blijven wonen dan verzoekster op het adres T[...]straat 31, vermits hij daar ambtshalve afgeschreven werd op 1 mei 2018. Het is dus best mogelijk dat hij mee verhuisde met verzoekster maar het niet nuttig achtte om zijn adres officieel te wijzigen omdat hij toen reeds van plan was naar Europa te verhuizen. De beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht. De beslissing dient immers gegrond te worden op een nauwkeurig onderzoek van de situatie van beide betrokken personen (RvV 10 april 2020, nr. 235.038, verwijzend naar HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 22).

Tweede onderdeel Volgens de bestreden beslissing dient de gezamenlijke vestiging de aanvraag gezinshereniging direct vooraf te gaan. Dat is in zijn algemeenheid onjuist. Deze voorwaarde kan wel gesteld worden in het geval het familielid beweert ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, maar niet wanneer het deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het is voldoende nauwe en duurzame familiebanden te hebben (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 33; RvV 28 september 2015, nr. 153.428). Door deze eis van gezamenlijk vestiging te stellen net vooraleer de referentiepersoon Suriname verlaat, schendt verweerder artikel 47/1, 2° Vw. Deze nauwe en duurzame kunnen in casu afgeleid worden uit het feit dat sedert haar aankomst in België verzoekster opnieuw samenwoont met de referentiepersoon. Zij heeft hem altijd als haar vader gezien. Anders dan de bestreden beslissing stelt, is de samenwoning in België daarom geen irrelevant gegeven. Ook hierdoor wordt voornoemde bepaling geschonden.”

2.2. Wat het eerste middelonderdeel betreft, moet er vooreerst op worden gewezen dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de “verklaring omtrent : historie” van 21 januari 2020 die werd neergelegd, wordt gesteld dat de referentiepersoon op het adres T[...]straat 31 stond ingeschreven van 3 augustus 1983 tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 1 mei 2018. In de bijlage 20 die werd genomen op 19 september 2019 naar aanleiding van een eerdere aanvraag en waarnaar in de thans bestreden beslissing wordt verwezen, had de verwerende partij al vastgesteld dat uit de door verzoekster neergelegde stukken kon worden afgeleid dat zij ook op dit adres woonde van 25 januari 1993 tot 10 september 2015.

Verzoekster betwist niet dat uit de stukken een samenwoonst blijkt tot 10 september 2015, maar zij betoogt dat de stukken niet aantonen dat haar oom daar langer of veel langer is blijven wonen, gelet op de ambtshalve afschrijving op 1 mei 2018. Het is dus, zo stelt zij, best mogelijk dat hij mee verhuisde met haar maar het niet nodig achtte zijn adres officieel te wijzigen, omdat hij toen reeds van plan was te verhuizen naar Europa.

De Raad is van oordeel dat het aan verzoekster toekomt om bij haar aanvraag alle gegevens te voegen waarmee zij kan aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden opdat haar een verblijfsrecht kan worden verleend in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont met haar speculaties niet aan dat de verwerende partij ten onrechte uit de door haar bijgebrachte stukken heeft afgeleid dat ze slechts blijf geven van een samenwoonst tot 10 september 2015. Het komt aan verzoekster toe om haar beweringen te staven, en zij blijft op dat vlak in gebreke.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster betwist in het tweede middelonderdeel het standpunt in de bestreden beslissing dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de gezinshereniging direct moet voorafgaan en leidt daaruit de schending af van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het voldoende is nauwe en duurzame banden te hebben en verwijst ter ondersteuning naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie.

2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11 heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in deze zaak ook op het volgende gewezen: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om *“overeenkomstig zijn nationaal recht”* de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, “*verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven*”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “*vergemakkelijkt*” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “*afhankelijkheid*”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de door verzoekster geviseerde zin, met name dat “het [...] de bedoeling [is] dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag direct voorafgaat” moet worden gelezen in het licht van het gehele motief dienaangaande, dat luidt als volgt:

“Zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 19.09.2019 is de aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de gezamenlijke vestiging van betrokkene en de referentiepersoon minstens stopte in september 2015 én dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet geschonden dreigt te worden. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel is reeds gebleken dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon minstens is gestopt in september 2015. Gelet op de hiervoor geschetste finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet verzoekster dus, wil zij enig belang hebben bij haar grief, in eerste instantie aantonen dat er in de gegeven omstandigheden alsnog een dreigende schending is van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Zij blijft daartoe echter in gebreke. In het licht van het hiervoor geciteerde motief, gelezen in zijn geheel, toont verzoekster dan ook niet aan dat in haar specifieke situatie de verwerende partij artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Nu verzoekster niet aantoonst dat zij sedert 2015 in het land van herkomst nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van haar oom, en zij zich niet verzet tegen het standpunt dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst van hem ten laste te zijn, kon de verwerende partij genoegzaam vaststellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een “ander familielid” van een burger van de Unie. Verzoeksters argument dat zij

sedert haar aankomst in België opnieuw samenwoont met haar oom die zij steeds als haar vader heeft gezien, doen daaraan geen afbreuk, zoals dat ook reeds terecht in de bestreden beslissing werd aangegeven.

2.4. Het enig middel moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS